

været Tale om Gjenindkaldelse? Men, som sagt, den høitærede Marineminister berørte blot denne Tanke leilighedsvis, idet han gav en historisk Oversigt, men iøvrigt kom han til det Resultat, at han for sit Bedkommende, om der end kunde være en eller anden Ændring, han kunde ønske i Forslaget, saa kunde han dog modtage Lovforslaget for Marinens Bedkommende. Da saa Krigsministeren fit Ordet, udtalte han sig meget udførlig netop om Gjenindkaldelse. Det er disse Udtalelser, jeg skal tillade mig at oplæse. De findes Spalte 912 i Landstingstidenden for Samlingen 1880—81. „Min høitærede Kollega, Marineministeren, har allerede sagt, at de Forandringer, som vi kunde ønske, hvis det hvo Landsting maatte være af samme Mening, være nogle Forandringer i § 32 og § 199. Hvilken Straf vi havde tænkt os i Stedet for den i § 32 nævnte, har Marineministeren allerede anført. Jeg skal dertil yderligere sige, at man havde tænkt sig, at saadanne Personer, som idelig og idelig for-saa sig, hjemsendes og atter indkaldtes til den følgende Rekruttid, og viste de da ikke Bedring, skulde de hjemsendes paany; paa den Maade tjente de da, om fornødent den samme Tid som de, der længst laa til Tjeneste. Hvis de selv da ikke viste Bedring, kunde man maaste opgive dem, og det var da maaste bedst at faae dem helt slettede ud af Rullen. I mange Tilfælde vilde der vistnok ligge Momenter nok for til sluttelig for den sidste Forseelse at kunne idømme dem en saadan Straf, at de kunde sendes til en eller anden Straffeanstalt, og Hæren paa den Maade blive dem kvit. Jeg tror, at en saadan Straf er mere praktisk end den, som er foreslaaet i Lovforslaget.“ Men da den høitærede Krigsminister udtaler sig paa den Maade til Landstinget, idet han henstiller til Landstinget, om der ikke kunde være Aulebning til at foretage saadanne Forandringer, saa kan man ikke med Beføielse sige, at der ikke har været Tale om Gjenindkaldelse ved den militære Straffeløvs Behandling. Jeg gjentager, hvad jeg sagde før og ønsker det nøie præciseret, at det er ganske vist, at Udtalelserne i Landstinget berørte andre Personer end dem, hvorom der er Tale i Anordningen; men Gjenindkaldelsestanken var oppe, og dens Indførelse vilde efter min Formening have havt den selvsaamme Indflydelse i det ene Tilfælde som i det andet. Jeg tilføjer, at efter det Skjend-skab, jeg har til Forhandlingen her i Thinget om Straffeloven, er det min Overbevisning, — jeg kan tage feil — at, hvis man var gaaet ind paa et saadant Forslag som det, Krigsministeren berørte til en Forandring i

§ 32, og Loven paa den Maade var kommen tilbage til Folkethinget, vilde Folkethinget ikke være gaaet ind paa Straffeloven, thi Modstanden mod Gjenindkaldelsen var virkelig alvorlig hos de Mænd, som reiste den. Man kan derfor ikke sige, at Spørgsmaalet om Gjenindkaldelse ikke har været bragt paa Bane ved Straffelovens Behandling. Det var fremme, og at man har overset det, vidner om, at man ikke bevidst har villet frænte, hvad der er blevet afgjort af Lovgivningsmagten. Jeg har den Tro, at det kun er stet ved en Uagtsomhed, men da Spørgsmaalet er bragt paa Bane, kan jeg kun gjentage, hvad jeg udtalte før, at det er onskeligt, ja nødvendigt, at Slutningsbestemmelsen af § 18 i Anordningen af 16de Juli 1882 udgik, og at man ad Lovgivningsveien søgte at ordne de der berørte Forhold ved et Tillæg til Værnepligtsloven.

Mimestad: Det havde egentlig ikke været min Agt at tage Ordet under disse Forhandlinger, ligesom jeg overhovedet kun sjældent indlader mig paa at tage Ordet ved 1ste Behandling af *Finantsloven*. Jeg vil da ogsaa tilstaa, at den Forhandling, som har fundet Sted, hverken med Hensyn til Form eller med Hensyn til Indhold har været af den Natur, at den kan være fristende til at gaa ind paa en noget nærmere Forhandling. Det forekommer mig nemlig, at man ikke kan bestride, at denne 1ste Behandling af *Finantslovsforslaget* for en overmaade stor Del har havt Karakteren af en Forhættelse af de Møder, som i Sommer have været holdte ude rundt omkring i Landet, og at man har bragt herind under Forhandlingen den Dyhidselfelse, som naturligen kommer frem paa saadanne Møder, samt tillige medbragt, hvad jeg særdeles maa beklage, de særdeles skarpe Udtryk, som ere saadanne Folkemøders uadskillige Ledfager. Jeg kan navnlig ikke Andet end beklage, at det ærede Medlem for Njøbenhavns Amts 3te Valgfreds (Hollstein), som inblebde disse Forhandlinger og har taget saa stærk Del deri, har indladt sig paa overfor politiske Modstandere udenfor dette Thing at bruge Udtryk, som det er meget lidet onskeligt at bringe her ind i Forhandlingen, og at han har derved givet, efter min Mening, et daarlign Exempler; han har derved anvist en Vej, der let kan forudsættes at ville blive af andre Medlemmer, som maaste have mindre Dannelse eller mindre Følelse af Ansvar, ført videre ud ogsaa overfor Medlemmer her i Salen, hvilket jo forøvrigt allerede har vist sig. Dette kan, navnlig ved de overmaade vide Grændser for Talefriheden her i Salen, som den nye For-